

REBECCA RAISIN
LJUBAVNO PISMO PARIZU

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Borongaj aerodrom 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđević

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Martina Polenus

Korektura:

Nikolina Gajić

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d.o.o., Jastrebarsko, ožujak 2026.

A Love Letter to Paris

Copyright © Rebecca Raisin, 2024

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2026.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretnisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8593-10-9 (meki uvez)

ISBN 978-953-8593-11-6 (tvrdi uvez)

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005944538809366 (meki uvez) i 991005944539609366 (tvrdi uvez)

REBECCA RAISIN

Ljubavno pismo Parizu

S engleskoga prevela
Sanja Ščibajlo

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Za mamu

Mobitel mi se oglasi porukom moje prijateljice Émilienne koja glasi:

Nešto sam tajila od tebe — napokon sam ludo zaljubljena zahvaljujući malo poznatoj mrežnoj stranici za upoznavanje pod nazivom Pariški Kupid. Zašto se ne bi pridružila? Ako itko zaslužuje ljubav, onda si to ti!

No Émilienne ne zna da i ja skrivam jednu tajnu. Ja sam Pariški Kupid.

* * *

Šest mjeseci ranije

Toga hladnog dana u veljači Émilienne drži lice među dlanovima i plače. Ja je beskorisno potapšam po ramenu dok sjedimo jedna kraj druge u Café des Capucinesu u devetom arondismanu. Što zapravo itko može učiniti za svog prijatelja kojem je srce

slomljeno, osim da bude pored njega i sluša? Upravo sam se vratila s odmora u Londonu gdje sam bila u posjetu roditeljima koji su se nedavno vratili u UK pa je ovo prva prilika koju sam dobila da Émilienne utješim licem u lice.

Tata je Britanac, a *maman* Francuskinja. Većinu sam života provela prelazeći Engleski kanal jer se nikada nisu mogli odlučiti gdje žele živjeti, prije no što sam se u svojim ranim dvadesetima jednom zauvijek skrasila u Parizu. Da vam budem iskrena, i ja sam otišla kući lizati rane nakon svog užasnog prekida, ali u fazi sam da to želim zaboraviti, a ne prepričavati. Osim toga, danas sam ovdje zbog Em, a ne zbog sebe.

Émilienneina se ramena objese kada kaže: “Rekao mi je da sam preintenzivna. Da su moje potrebe prevelike — samo sam ga upitala želi li društvo u teretani i odjednom sam prenaporna? Nikada ništa ne napravim kako treba.” Prošlo je već nekoliko tjedana otkako je prekinuo s Émilienne, a ona još uvijek oplakuje tu vezu. “Je li pogreška u meni? Jesam li ja problem?”

“Non, naravno da nisi ti kriva.”

“Završila sam s muškarcima, jednom za svagda.”

“On nije bio pravi za tebe, Em.” Ovo se mojoj prijateljici nije dogodilo prvi put. Ako je ne nazivaju napornom, onda joj kažu da je distancirana — to jednostavno nema smisla.

Dođe konobar s našim *café crème*, dobaci pogled Émilienne i odjuri kao da bi njezina tuga mogla biti zarazna. Ja potaknem Émilienne da otpije gutljaj kave kada se konobar vrati s tanjurom raznobojnih macarona. “*Excusez moi?*” kaže. “Ovo je za vas.”

Émilienne se zagleda u njega pogledom staklenastim od suza. “Ali mi nismo naručile...”

“*Gratuit.*” Odjuri brzo kako je i došao. Ah, Pariz, grad u kojem se slomljeno srce odmah prepozna i zaliječi dozom šećera. Barem privremeno.

“Vidiš?” kažem ja. “Ljubaznih je muškaraca sasvim dovoljno. Svakoga dana čitam najdirljivije, teško ostvarene ljubavne priče u pismima koja prodajem na buvljaku. Naravno, ljubav

može biti teško uhvatljiva, ali svuda je oko nas, obećavam ti. Ne smiješ odustati.”

Émilienne mi podari umoran smiješak. “Tvoja su ljubavna pisma iz druge ere, Lilou. Iako su to prelijepa uspomene na davno prošla vremena, život danas nije takav. Takve romanse stvar su prošlosti.” Ona frustrirano uzdahne.

“Možda jesu, a možda i nisu”, kažem dok mi se u glavi oblikuje jedna mutna ideja. Bi li izgubljena umjetnost pisanja ljubavnih pisama i romana koja se polagano razvija mogla biti odgovor?

Može li se čovjek zaljubiti u osobu samo na temelju njezinih pisama? Sudeći po svežnjevima ljubavnih pisama koje sam nakupila na svom štandu na buvljaku Saint Ouen u Marché Dauphine, može. Ta pisma možda jesu relikvije iz prošlosti, no to ne znači da takva vrsta ljubavi više ne postoji. “Nikada ne znaš što te čeka iza prvog ugla, Émilienne.”

Moja je prijateljica obično loptica čiste energije, jedna od onih koje rano odlaze spavati i rano se bude, bavi se jogom i odlazi u duhovna utočišta vratiti ravnotežu nakon dana u kojima pojede *souffléa au fromage* koliko je teška i sve ispe-re *demi-bouteilleom* Sancerrea, no ovaj ju je najnoviji prekid doista skršio. Teško je gledati njezinu inače svijetlu put tako žućkastosivu, kao da je odustala od svih dobrih stvari koje inače čini za sebe. Svi smo to doživjeli. Proždrlji četverolitrenu kanticu sladoleda te je isprali crvenim vinom da otupimo bol. No Émilienne kao da se ne može otresti tog svog najnovijeg prekida. Više se čini da okrivljava sebe, nego da misli kako jednostavno nisu bili kompatibilni.

Pretpostavljam da sve seže iz veza s nizom sličnih muškaraca koji je uvijek kritiziraju na gotovo isti način. I ja je razumijem. Ni moja povijest izlaženja s muškarcima nije baš blistava. Biramo li mi nesretne u ljubavi uvijek istu pogrešnu vrstu muškaraca ili jednostavno vezama pristupamo na pogrešan način? Možda bismo trebale promijeniti metodu kojom pronalazimo ljubav jer trenutačna očito ne pali ni za nju, a ni za mene.

Mogu li upariti Émilienne sa za nju savršenim muškarcem? Ona uvijek pada na tipove obuzete zdravim navikama, muškarce koji se slijepo drže rutine vježbanja u teretani, na sebi uvijek imaju pretijesnu odjeću i opsesivno su obuzeti unosom ispravne količine zelenog povrća. Čini se da takvi muškarci nju ne cijene, ne onako kako ona to zaslužuje. Kod njih postoji veća vjerojatnost da će je ostaviti na cjedilu zbog sportskog penjanja ili nečega jednako ludog. Uvijek iznova ona bira istu vrstu muškaraca. Činimo li svi uvijek jedne te iste pogreške kada je ljubav u pitanju? Zamislim je s muškarcem čija strast nije njegov režim tjelovježbe, već pariški život. On je kulturni, ali ne i pretenciozan. U pravoj je prigodi veseljak, ali cijeni šetnje u rano jutro kako bi uživao u pogledu na izlazak sunca. Nema ništa protiv da je prati na ranojutarnjem džogingu kada se njoj to prohtije, no jednako će biti sretan ako nedjeljom ostane u krevetu dokasna s hrpom razbacanih novina i mnoštvom lijelih poljubaca.

Émilienne ne treba šuplje fraze o tome kako je vrijedna ljubavi, ona treba dokaz za to. Što je još važnije, treba znati da ne mora sniziti standarde kako bi pronašla svoju srodnu dušu. Ali, mogu li joj ja pomoći da povjeruje u to? Nije baš da moji rezultati po pitanju uspješnih veza govore tome u prilog. Émilienne treba Kupida da ispuca tu svoju strelicu i pribavi joj vrstu muškarca koju sama nikada ne bi odabrala. Mogu li ja to ostvariti? Mogu li ja biti pariški Kupid?

* * *

Kasnije te večeri kiša postrance šiba po prozorima mog stana dok razmišljam o svojoj ideji spajanja parova. Dok odsutno surfam po društvenim mrežama otkrivam sve više objava o šokantnim prekidima, munjevitim razvodima ili jezovitim iskustvima druženja s pomoću aplikacija za upoznavanje. Zašto mi u trideset i nekoj ne možemo biti uspješni u ljubavi? Uvijek je tu taj sveprisutni strah da su svi dobri muškarci već oženjeni, da nam biološki sat otkucava i da bismo se trebali zadovoljiti onima koji su još preostali na tržištu, a s kojima nas upoznaju prijatelji ili aplikacija.

Aplikacije za upoznavanje primaran su način na koji moji prijatelji pronalaze ljubav i za mnoge one funkcioniraju, ali ne i za mene. Neko sam ih vrijeme iskušavala, ali na kraju sam od njih odustala u korist upoznavanja onoga pravog u nekoj slučajnoj, često smiješnoj ili nespretnoj situaciji. Djevojka smije sanjariti, nije li tako?

Koliko sam vidjela u internetskim objavama, ima i drugih kojima su pravila ljubavi i zaljublivanja jednako teško razumljiva i ostvarljiva. Taj problem nije ograničen na Pariz — neke od mojih prijateljica Britanki susreću se s istim problemima.

Što ako postoji druga mogućnost? Mrežna stranica za usamljene koji su iskušali druge načine, ali koji žele da se priča razvija polaganije? Koji žele doista upoznati osobu koja ih zanima s pomoću razmjenjivanja pisama prije no što se susretnu uživo i tako postave čvrst temelj vezi koja se neće raspasti nakon nekoliko mjeseci izlaženja. *Moglo* bi upaliti. Osobe neće razmjenjivati brojeve telefona, nego brojeve poštanskih pretinaca. Umjesto da šalju slike, slat će pisma. Odat će samo svoje osobno ime, navesti čime se bave ili što im je hobi kako bi dopisivanje održali tajanstvenim dok se ne upoznaju samo razmjenom riječi. Mogli bi ispuniti upitnik o sebi, što bi meni pomoglo da im pronađem prikladnog para.

Ideju treba razraditi, ali što ako bi mogla upaliti? Što ako bih svojeručno mogla pomoći Émilienne i mnogima drugima njoj sličnima da pronađu pravu, trajnu ljubav?

Mogla bih osmisлити uslugu za upoznavanje osoba krojenu po mjeri onih koji su odustali od ljubavi ili koji smatraju da je ljubav odustala od njih. Iskrojenu za samce i samice — osobe slične Émilienne, slične meni — kojima je teško navigirati kroz svijet suvremene romanse, nakon još jednog u nizu gorkih prekida.

Dok zapisujem bilješke koristim iskustva iz vlastitih problema na koje sam nailazila u svijetu upoznavanja i druženja s potencijalnim partnerima, služeći se njima kao nadahnućem za sve što *ne želim* da bude Pariški Kupid. Ja sam jedna od onih

romantičarki koje srce nose na dlanu i kojoj je teško i zamorno neprestano morati razlučivati iskrene od lažnjaka. Nema više starinskog udvaranja. Sve se pretvorilo u jednu veliku žurbu da se s nekim upoznate, samo kako bi vam osoba jasno dala do znanja da ne želi ekskluzivnu vezu i na kraju vam sve to ostavi gorak okus u ustima jer se ljudi ne žele posvetiti vezi i stalo im je samo do neobveznog druženja.

U svom drugom životu ja sam trgovkinja na buvljaku. Prodajem ljubavna pisma, dnevnike, sitnice iz prošlosti. I sve je to uvelike protkano pravom ljubavi. Muškarci iz davno prošlih vremena koji su se elegantnom prozom zaklinjali na vječnu ljubav, žene koje su jedna drugoj izjavljivale obožavanje. Zašto ja ne bih oživjela tu vrstu romanse za svoje korisnike?

Uvijek me brinulo da u budućnosti nećemo više imati takva ljubavna pisma jer se već danas glavnina korespondencije odvija u digitalnom obliku. Kada je riječ o pogledu u prošlost, e-mail nije baš pretjerano prikladan oblik komunikacije.

Pariški će Kupid doskočiti toj nepravdi tako što će ponovno vratiti u život tu zaboravljenu umjetnost rukom pisanih ljubavnih pisama. Moji će samci i samice sudjelovati u romansi koja će se razvijati polako, bez potrebe da povuku prstom udesno po fotografiji odabrane osobe i zatim se posvete Netflixu. Moj će prvi cilj biti da pomognem Émilienne ponovno povjerovati u ljubav.

Sastavim detaljan popis svega što ću morati učiniti kako bih pokrenula posao uključujući uspostavljanje mrežne stranice, pisanje upitnika, pravila i zahtjeva za buduće klijente i reklamiranje da privučem mušterije. Plan je da Pariški Kupid bude ekskluzivan i da prihvaća samo one koji iskreno traže svoju srodnu dušu.

Anonimno sam pod krinkom oglasa za Pariškog Kupida poslala Émilienne e-mail s besplatnom početnom ponudom, a zatim sam počela tražiti ostale nalik njoj. Ljude na kojima je ljubav ostavila modrice, koji su zbog ljubavi postali oprezni, sumnjičavi i sami. Ljude nalik sebi. Ja sam hodajući zapisnik o

katastrofalnim vezama pa znam ponešto o tome što ne treba činiti u ime prave ljubavi. Morat ću tajiti činjenicu da sam ja Pariški Kupid. Još se uvijek oporavljam od *le scandalea* na tržnici od prije mjesec dana, sa suprugom jednog oženjenog muškarca. Muškarca s kojim sam u to vrijeme izlazila.

PRIJE SEDAM MJESECI

Le scandale

Privijajući svoju jaknu čvrsto oko sebe čavrljam s poznanicima s buvljaka dok na trgu čekamo u redu ispred kafića na otvorenome. Pada tiha kiša, a mi se sve više primičemo jedni drugima. Red uporno raste, kao da je gotovo svaki prodavač s buvljaka očajnički željan toplog napitka prije no što krene raditi. Ledeni je siječanjski dan, no čak ni goraka hladnoća ne krade moj osmijeh dok prijateljici s posla pripovijedam sve o svojem sinočnjem izlasku s Fredericom, muškarcem koji zna kako romantizirati ženu. Osjetim ubod prstom u rame. Poprilično snažan. Okrenem se i ugledam lijepu ženu u svojim četrdesetima koja me strijelja toliko otrovnim pogledom da ne mogu, a da ne ustuknem. Kada se usredotočim više, primijetim da je plakala. Maskara joj je razmazana, a oči otečene.

“Jesi li ti Lilou?” zahtijeva znati glasom toliko snažnim da privlači poglede većine mojih prijatelja s buvljaka koji stoje nedaleko od mene.

“Oui.” Ne mogu je smjestiti. Sigurna sam da je nikada prije nisam vidjela, ali njezin pogled zrači neprijateljstvom, a uperen je ravno u mene.

“Uživaš li spavati s oženjenim muškarcem? Zar si mislila da neću saznati?”

Srce mi skoči u grlo. S oženjenim muškarcem? Ma ne može biti! “*Excusez moi*, jeste li sigurni da se obraćate pravog osobi? Frederic nije oženjen! Povremeno se viđamo već mjesecima, uključujući svaki drugi vikend, kada noći u mojem stanu. Oženjen muškarac sigurno si ne bi mogao priuštiti da izbiva cijeli vikend, zar ne?”

Njezino lice pocrveni. “Spavaš li ti ili ne spavaš s Fredericom Beaumontom?”

Poniženje me sasiječe u korijenu dok oko sebe slušam glasne uzdahe. Užasno je neugodno što se ovo odigrava ispred mojih kolega s buvljaka. “A — ja...” Sklopim oči dok me prožima šok. Nisam imala pojma da je oženjen. Apsolutno nisam. Sigurno je došlo do neke zabune, do nesporeda.

“Pa?” Žena zahtijeva odgovor izvlačeći istovremeno mobitel preko čijeg zaslona prijede prstom i dozove Fredericovu sliku. To je on. Kovrčavi uvojci, poluosmijeh, razigran pogled zbog kojeg mi se zavrti u glavi. Žena prijede na drugu fotografiju. Na njoj je on kao mladoženja. Kako mi je to moglo promaknuti!

Nakašljem se pročistivši grlo i žalim što se ne mogu teleportirati odande. Kroz misli mi prolaze najrazličitiji scenariji i točkice se odjednom spoje. Sve te odgode u posljednji čas. Nestalan radni raspored zbog njegova posla u korporaciji zbog kojeg mora letjeti po cijeloj Francuskoj. U mojem društvu uvijek isključim mobitel, što sam pripisivala njegovu dobrom odgoju i nastojanju da predahne od poslovnih poziva.

Kada bih ga nazvala kasno noću šaptao mi je nježne besmislice, glasom tihim i slatkim. Nije govorio tiho jer je bio u krevetu i pospan, nego zato da ga ne ulovi supruga! Ja sam najobičnija budala!

Što je još gore, ta je žena bijesna kao sam vrag, a ima puno pravo ponašati se tako. “Jako mi je žao. Pojma nisam imala. Rekao je da je njegov brak završio prije godinu dana.” Bio mi je isripovijedao da su se prebrzo vjenčali i nedugo poslije shvatili da nisu dobar par. Sve je prelio šećernom glazurom, kao da je riječ o maloj grbi na putu prema pronalasku prave ljubavi. Suprotnosti se privlače dok se ne prestanu privlačiti, tako nešto.

Žena se ogorčeno nasmije, a ja se sva naježim. Novi prodavači zastajkuju kako bi promatrali predstavu. “Je li propustio spomenuti svoju djecu?” Njezin se glas pojača. “Svih sedmero?”

Sedmero djece! Začujem mrmljanje i mnogi počnu odmahivati glavom. Jednostavno nema šanse da ću uspjeti to preživjeti. Moj je dobar glas uništen, iako nisam imala pojma da Frederic ima obitelj. Koliko god me vrijeđa ta sramotna javna rasprava, mogu *osjetiti* bol te žene. Njoj je sto puta gore. Utišam glas i kažem: “Nisam znala da ima djecu.” Ta svinja! Taj gad! Vjerovala sam da sam napokon pronašla srodnu dušu, a on je pokvaren kao i svi ostali.

“Kako prikladno.”

Progutam suze. “*Nisam* znala.”

“Uništila si moju obitelj. Nadam se da si sada sretna.”

“*Non* – ja –”

“Poštedi me. Ne želim slušati nove laži.” Okrene se na peti i psuje me dok odlazi. U obraze mi sune crvenilo dok me okupljeni promatraju sumnjičavo, uključujući prijateljicu s buvljaka kojoj sam se povjeravala o svom dečku. Ona mi je sada okrenula leđa, ali ne prije nego što mi je uputila otrovan pogled. Da ih nastavim uvjeravati u svoju nevinost? Hoće li mi povjerovati?

Dok razmišljam o bijegu do mene dotrči Coraline, poprilično odrješita žena u svojim četrdesetima koja ima štand s cvijećem nedaleko ulaza na buvljak. “Jesi li dobro? Čula sam samo kraj predstave.”

Suze mi naposljetku počnu teći niz lice kada me Coraline privuče u zagrljaj. “Kunem se da nisam imala pojma. *Nikada* ne bih izlazila s oženjenim muškarcem koji je pritom i otac!”

“Ššš, ššš. Znam da ne bi.” Od svih osoba koje poznajem na tržnici Coraline je posljednja od koje bih očekivala utjehu. Poznata je kao tračerica i uživa u nesreći drugih, no postoje i rijetki trenuci kada pokaže svoje sasvim drukčije lice. Zahvalna sam što ga je danas pokazala. “Hajde”, kaže. “Odi na svoj štand, a ja ću ti donijeti café crème. Trbuh unutra, prsa van, bradu gore. Nemaš se čega sramiti.”

Ja joj se slabašno nasmiješim, pokušavajući ignorirati činjenicu da su mi noge kao od gume. Kako ću ikada više vjerovati ijednom muškarcu? Ne samo što mi je lagao i varao me, nego su sve moje nade da ću pronaći pravoga ponovno pobjegle glavom bez obzira. Sada na savjesti nosim slomljeno srce te žene. Obrišem lice, usmjerim oči onkraj okupljenih kako bih izbjegla njihove ljutite poglede i nekako uspijem ukrstiti oči s visokom gorom od čovjeka koji me promatra netremice i napeto, kao da pokušava riješiti neku zagonetku. “Tko je sad pak to?” Nadam se da nije brat one žene ili netko njoj blizak i spreman za dodatno psovanje. Danas to više ne bih mogla podnijeti.

Coraline slijedi moj pogled. “*Oooh la la*, bome je zgodan i sjajno građen. Znam samo da se zove Pascale i da prodaje starinske pisaaće strojeve na štandu u sredini tržnice. No ne doima se baš pristupačnim, zar ne?”

“*Non*, doima se upravo suprotnim.” Čemu taj napeti pogled? Nikada prije nije vidio ženu koju su upravo ponizili u javnosti? Ima nečega gotovo iskonskog u načinu na koji je svoj pogled prilijepio uz moj. Gotovo hipnotičnog. Ustanovim da ne mogu pomaknuti oči na drugu stranu, iako žarko želim pobjeći.

Na svoj sam dnevni posao zakasnila kao posljednja jadnica, nakon duge noći uparivanja izgubljenih, sudbonosno zaljubljenih i zbog ljubavi uciviljenih stanovnika Pariza. Ranojutarnje srpanjsko sunce poboljšava mi raspoloženje i dugo pješaćenje do buvljaka čini užitkom.

U mislima se vraćam u onaj trenutak kada je zaživio moj usputni poslić. U onaj zimski dan kada sam se sastala s neraspoloženom Émilienne koja se praktički odrekla ljubavi.

Njezinu sam tugu osjetila kao poziv upomoć. Poziv na oružje. I to me navodi pomisliti: zašto nas kazne kada u ljubavi postavimo standarde? Émilienne ne traži previše. U vezi je željela pronaći samo ljubaznost, monogamiju i nadu u izgradnju zajedničke budućnosti. A sada je to i dobila, zahvaljujući umjetnosti pisanja ljubavnih pisama.

Nakon te sudbonosne kave uz koju mi se jadala, Pariški je Kupid procvjetao, iako još uvijek tajim svoju ulogu u njemu. Moje je ime i dalje, nakon *le scandalea*, zablaceno. Nisu mi svi oprostili, unatoč mojim tvrdnjama da sam nevina. Situaciji

nimalo nije pomoglo ni to što me Frederic nedavno posjetio na buvljaku i rekao mi da me još uvijek voli. Morala sam pribjeći svojoj metli kako bih ga otjerala i ponovno sam cijeli taj skandal iznijela na svjetlo dana. Šuškalo se da se sigurno i dalje viđam s njim jer zašto bi inače tako svratio? Kada je riječ o glasinama, tržnica se ponaša kao Petrijeva zdjelica, ako se za nju ne pobrinete tračevi samo rastu i umnožavaju se, dok svi ne saznaju preuveličanu inačicu priče koja jednostavno nije istinita.

Za mene je na mnoge načine bilo dobro što vrijeme mogu trošiti na Pariškog Kupida jer nije baš da mi muškarci lupaju na vrata moleći me da izađem s njima. Ljubav je doista procvjetala za brojne moje klijente, uključujući Émilienne. Njezina srodna duša muškarac je po imenu Remy, za kojeg sam ustanovila da je osjećajan i duševan. Zna postaviti zdrave granice što je, prema njezinoj prijavi, u prošlosti bio problem kod muškaraca s kojima je izlazila. Émilienne je tip žene koja treba svoj prostor, trenutke mira u kojima se može povući u sebe i razmišljati, a Remy je izjavio da je to i njemu važno.

Posao se nakon pokretanja prije šest mjeseci pošteno zahuktao, a meni srce grije pomisao da će budući naraštaji možda jednoga dana otkriti ta ljubavna pisma iz Pariškog Kupida, udobno se negdje smjestiti uz šalicu čaja i čitati o romansi koja obara s nogu, baš kao u knjigama. Jedini je problem što mi ovih dana taj moj poslić uparivanja oduzima velik dio vremena i postalo mi je teško uravnotežiti oba svijeta, rad na štandu buvljaka i moj tajni život Kupida, pa otuda i kašnjenje ovoga jutra, kao i svih ostalih jutara.

Osim toga, uparivanje zaljubljenih golupčića i u meni budi čežnju za vlastitom ljubavnom vezom, no još uvijek ne znam kako da se sama upustim u to. Kako više nemam sveučilište da mi muškarce postavlja na put, ne vidim način da ikada upoznam nekoga, s obzirom na to da sada radim više no ikada prije. Kako bih dobila dovoljan broj klijenata da mogu vjerodostojno obećati ljudima priliku za ljubav, morala sam smisliti svu silu najrazličitijih reklamnih kampanja po

društvenim medijima. Preko njih je većina mojih mušterija saznala za Pariškog Kupida, a iskušala sam i ostale načine oglašavanja, kao, na primjer, ubacivanje letaka u poštanske sandučice, oglase na podcastima, čak i lijepljenje minijaturnih plakata na autobusnoj postaji Monmartrea te oglasa po buvljaku Saint Ouen. Vijest se lijepo širila i usmenom predajom. Prihod koji stvara Pariški Kupid stvarno mi pomaže kada promet u Efemeri nije naročito dobar pa podsjećam sebe da se dodatni rad itekako isplati u trenucima kada osjetim da mi je teško glavu održati iznad vode. Ubrzam korak, prođem pored *un kiosque à presse* i ugledam naslov na koricama jednog časopisa koji me odmah zaustavi.

TV zvijezda Emmanuel Roux je zaručena — zahvaljujući Pariškom Kupidu!

Što? Srce mi skoči u grlo. Prokopam po torbi u potrazi za novčanikom i prodavaču pružim nekoliko eura uz drhtavim glasom izgovoreno "*Bonjour, monsieur*". Kada se dovoljno odmaknem od kioska sklonim se u jednu vežu da pročitam članak.

Samoprovzani "Pariški plejboj" Emmanuel Roux iz televizijske uspješnice *Twilight Dream* pronašao je "onu pravu" i zaprosio je na vrhu Eiffelova tornja. "Ona nije iz šoubiznisa", kaže on. "Uparili smo se na novoj, malo poznatoj internetskoj stranici za upoznavanje pod nazivom Pariški Kupid." Upitali smo Emmanuela zašto bi Pariški plejboj trebao koristiti usluge relativno nepoznate internetske stranice za upoznavanje kako bi pronašao ljubav. "Zbog anonimnosti", tvrdi on. Istražili smo Pariškog Kupida, mali pariški start-up koji tvrdi da pronalazi ljubav za izgubljene, usamljene i one koji se osjećaju nesretnima u ljubavi. Nije to mrežna stranica za instantne i površne spojeve. Članovi se obvežu pisati ljubavna pisma i međusobno se polagano upoznati s pomoću dobrog starog udvaranja. "Moji su dani neženje završili", kaže Emmanuel odlučno stisnuvši čeljust.

Ma to nije moguće! Svakog pojedinačnog člana provjerim što detaljnije mogu, s mogućnostima koje mi stoje na raspolaganju. Istražim njegove profile na društvenim mrežama i sve što se o njemu može pronaći na internetu. Zato me gadno šokirala spoznaja da sam uspjela s nekim upariti tog takozvanog Pariškog plejboja, a da nisam bila ni svjesna s kim imam posla.

Nikada ne bih odobrila članstvo muškarcu koji izlazi s tolikim mnoštvom djevojaka i velikom brzinom s jedne prelazi na drugu, po čemu je Emmanuel Roux postao slavan. Je li se poslužio pseudonimom? Fotografije se ovih dana lako može prepraviti, ali ja ionako ne bih pridavala previše pozornosti njegovoj slici. Više me od fizičke pojavnosti zanima ono što piše o ljubavi. Bez obzira na to koje mi je podatke o svojim profilima na društvenim mrežama dao, morao se doimati legitimnim nakon prvoga kruga provjera.

U glavi mi se vrti od zabrinutosti. Za koga se predstavljao i, što je još gore, s kim sam ga bila uparila? Koliko god on tvrdio suprotno, ni na minutu nisam povjerovala da su plejbojski dani Emmanuela Rouxa stvar prošlosti. To je neviđena katastrofa za Pariškog Kupida koji sam iskreno osmislila za osobe odustale od nade da će pronaći ljubav. Osim toga, stranicu držim ekskluzivnom kako bih mogla izaći nakraj s količinom posla. Ubrzam korak i hodam prema pariškom buvljaku Saint Ouen i svojem štandu Efemera gdje prodajem ljubavna pisma, molitvenike i rukom pisane dnevnike.

Otvorim svoj štand, uključim laptop i bacim pogled oko sebe da provjerim jesam li sama. Zadovoljna što me nitko ne može vidjeti, potražim pseudonim Emmanuela Rouxa na Pariškom Kupidu. Dok skrolam po popisu članova moja frustracija raste. Kršim osnovno pravilo baveći se Pariškim Kupidu na štandu Efemere i riskiram svoju anonimnost. Što je još gore, ne mogu vidjeti niti jednog muškarca koji se ne doima vjerodostojnim. Sve su njihove priče tako dirljive, da se izgubim uvučena u tu zečju rupu, provjeravam njihove statuse i radim bilješke o parovima s kojima moram stupiti u kontakt. Naposljetku, na samom dnu popisa, ugledam potencijal, srce mi zadrhta i načas prestane kucati.

Merde. Kako sam mogla tako maestralno pogriješiti?

Ondje podebljanim slovima stoji ime žene s kojom sam uparila Emmanuela Rouxa alias Remyja Tatoua. Émilienne Lyon. Moja prijateljica, i prva članica Pariškog Kupida. Lice pokrijem rukama i odupirem se potrebi da počnem jaukati. Émilienne, nadahnuće za osmišljavanje Pariškog Kupida koja o tome pojma nema, sada vjeruje da je baš Emmanuel Roux, od svih ljudi na ovome svijetu, njezina srodna duša. Jesam li je izložila muškarcu koji će joj slomiti srce i javno je poniziti? Moć

sugestije opaka je stvar. On za sada njezino ime drži podalje od novinara, no otkako su mediji namirisali dobru priču neće proći dugo prije no što uđu u trag tom nedavno zaručenom paru i njihovim fotografijama preplave cijeli internet.

Što sam to učinila? *Emmanuel i Émilienne*. Čak i zvuči poput najobičnije farse!

Kako je uspio uvjeriti Émilienne da je svoj status Pariškog plejboja doista poslao u mirovinu? To me beskrajno čudi i zbunjuje, ali ako je vjerovati članku sigurno je upalilo dovoljno da prihvati njegovu ženidbenu ponudu. Ili je povjerovala zato što sam je *ja*, odglumivši svoju ulogu Pariškog Kupida, uspjela čvrsto uvjeriti da je Remy Tatou, poznat i kao Emmanuel Roux, na svaki mogući način kompatibilan s njom? Ta me prevarantska ljigava zmija doista žednu prevela preko vode. Dozovem njegovu prijavu i pročitam je ponovno. Poetična je, srdačna i iskrena (ha!). Jadikovke su to muškarca koji tvrdi da je bio loše sreće kada je riječ o ljubavi, unatoč svojim najboljim namjerama. Ta prevarantska prijava navede me zaškrgutati zubima. Ali zapravo, ja sam odgovorna za sve.

U ovome trenutku ništa ne mogu učiniti pa isključim računalo i pozornost si s problema odvratim svojom jutarnjom rutinom u Efemeri. Izvezem svoje izložbene stoliće na kotačićima i posložim robu. Zalijem biljke. Na brzinu usišem tepihe.

Uskoro je buvljak pun kupaca; smijeh, vika, čavrljanje. Vani trube dreče, sirene zavijaju; tonski zapis naših dana na tržnici.

S peruškom u ruci obilazim štand i uočim dolazak jednog od svojih susjeda dok se odlučnim korakom uspinje po stubama, namršten kao i uvijek. Sakrijem se iza vrteške s razglednicama i potajno promatram Pascalea dok otključava svoj štand. U tih mjesec dana poslije *la réorganisation du marché*, velikog preraspoređivanja tržničnih štandova, Pascale mi je u mnogim prigodama uspio pronaći manu. Navodno su moji izložbeni stolići preširoki, što nije pošteno prema drugima koji dijele dvoranu. Od mojih ga svijeća s mirisom ruže boli glava. Moja

lavanda u teglama privlači pčele, iako su tegle u zatvorenome i na katu, i tako to ide bez konca i kraja. Svaka me pritužba zatekne nespremnu. Nisam navikla na takve kritike. Dala sam sve od sebe da popravim ono na što se požalio, ali on se uvijek vrati s novim problemom.

“Od koga se skrivaš?” odjekne baršunasti glas i odvuče Pascaleovu pozornost. On pogleda prema meni. Ja učinim ono što bi napravila svaka odrasla osoba i naglo sjednem na drveni pod, nadajući se da će se otvoriti i progutati me cijelu. Posljednje što mi treba je Pascale koji ponovno ljutit uvodi reda.

“Geneviève! Ššš!” Glamurozna Geneviève jedna je od mojih susjeda u Marché Dauphineu i moja najbolja prijateljica, unatoč tome što je dvadeset ili možda čak trideset godina starija od mene. Teško je točno procijeniti njezinu dob jer odiše nekakvom bezvremenošću i od svih osoba koje poznajem najmanje se ponaša kao odrasla.

“Lilou, stvarno, to nije mjesto za sjedenje.” Geneviève odmahuje glavom kao da sam sišla s uma. Možda i jesam. Ponaša se kao da je svima šefica, ali Geneviève jednostavno zrači odlučnošću koja svima nalaže da se povinuju njezinim zahtjevima.

Sigurna sam da mogu osjetiti na sebi Pascaleov pogled oštar poput lasera. Kao prava odrasla osoba povlačim se natraške na sve četiri kao progonjena životinja, što je iznenađujuće teško izvesti, i sakrijem se iza svog radnog stola.

Užasno bi mi bilo neugodno da je primijetio kako ga uhodim. To bi mu samo dalo još više streljiva. Vjerojatno bi se pritužio na mene upravitelju tržnice rekavši da ga strašim ili nešto još luđe.

“Gleda li prema ovamo?” upitam i pognem glavu pretvarajući se da prebirem po svojoj papirologiji kako me ne bi mogla ponovno prekoriti.

“Tko?” Ona stavi svoje naočale ukrašene štrasom — Geneviève je tako posebna — i zagleda se kroz dvoranu. “Oooo,

je li to onaj slatki Pascale? Trebala bi ga pozvati van. On je *jasan* slučaj gundavog nevinašca.”

Ja se namrštim. Već devet mjeseci Geneviève nestrpljivo sluša moje pritužbe na tog tipa i to je sve što može reći?

“Ne mislim baš da će se naš odnos razviti kao što se događa u knjigama, Geneviève. Osim ako nije riječ o krimiću. Ne viđaš li to stalno kada je riječ o zaraćenim susjedima? Jedan uvijek nastrada. Ili završi mrtav.” Masiram sljepoočnice jer je glavobolja na pomolu. Obično nisam tako mrzovoljna. Za to okrivljujem sve što sam proživjela toga jutra.

“*Non, non, non.* Uvijek tako počne. Par ne može podnijeti da se pogleda” — Geneviève voli ljubavne romane, što pikantnije, to bolje. Većina njezinih savjeta potječe iz takvih knjiga — “a onda *voilà*. Umjesto očiju, srdašca.”

“Pa, srećom po mene, moj život nije fikcija.” Ali, ne kažem Geneviève da Pascaleovo gundavo ponašanje smatram *pomalo* privlačnim. A to je smiješno, zar ne? Jednim svojim dijelom želim saznati zašto je neprestano tako očajnički *uzrujan*. Nije od velikih riječi — zašto se truditi izgovarati cijele rečenice kada će biti dovoljno i progundati? No, kao profesionalka u svijetu prave ljubavi vidim što to stvarno jest — gluma. Te crvene zastavice lepršaju toliko snažno da ih je nemoguće ignorirati.

“Pogledaj ga samo. Ima u njemu nečega divljeg. Prrrr.”

Ja zakolutam očima. “Ma *stvarno!* Jesi li ti to upravo zaprela?” Eto kakva je ona, apsolutno luda za muškarcima. Geneviève svake sezone ima novog ljepotana, tvrdeći da je njezina ljubav fluidna i da se nikada neće vezati uz samo jednog muškarca. Ali unatoč svome prevrtljivom srcu sa svim svojim bivšima ostane u prijateljskim odnosima. Svi se žele grijati na svjetlu njezine pozornosti, bilo kao prijatelj ili ljubavnik.

“Što?” Nevoljko odlijepi pogled od “slatkog Pascalea” i vrati ga na mene. Geneviève se nagne prema meni i šapne: “Ti si uspješna posrednica za brak, a ipak ne možeš vidjeti što ti je pod nosom!”

“To si dobro rekla”, složim se i provirim preko ruba stola kako bih se uvjerila da nitko ne prisluškuje naš razgovor. Samo

Geneviève zna moju tajnu i želim da tako i ostane. “Zbog nekog *neobjašnjivog* razloga moje sposobnosti spajanja parova ne djeluju na moj vlastiti ljubavni život. Je li to pošteno?” To je srž problema, ali kome da se požalim? Istinu govoreći, pretraživala sam aplikaciju u potrazi za muškarcem koji bi mogao biti pravi za mene, ali osjećam se kao da bih se našla u sukobu interesa kada bih sebi pronašla para. Ako se sazna da sam ja Pariški Kupid, to ne bi izgledalo dobro, a poslije *le scandalea* nije mi baš osobito stalo do toga da se ikada više tako nađem pod svjetlima reflektora.

U ovome trenutku nitko ne sumnja u to da je knjiška mišica koja prodaje luckaste sitnice kreatorica Pariškog Kupida. Namjeravam Pariškog Kupida održati selektivnim, izvedivim i anonimnim; sačuvati svoju tajnu.

Opsesivno sam obuzeta ljubavlju u svim njezinim javnim oblicima, a ipak mi nekako prava ljubav izmiče. Još jedan razlog da ostanem anonimna. Članovi ne bi imali nimalo povjerenja u moje sposobnosti kada bi znali za moju povijest izlazaka. Varali su me predstavljajući se pod lažnim imenima, psihički izluđivali, ostavljali na cjedilu, smatrali me samo prijateljicom, iako sam ja željela više, bila u popriličnom broju veza koje nisu vodile nikamo, a nedavno su me zatekli u vezi s oženjenim Fredericom i ocem poprilične količine podmlatka. Ta me katastrofa ponešto odvrtila od želje da ponovno uronim palac u bazen raspoloživih za izlaske.

Čak su i moja očekivanja odgovora na tekstualne poruke na najnižoj razini ikada. Osim toga, trenutačno nemam vremena. Prezaposlena sam pomažući drugima punima nade i očekivanja.

Geneviève odmahuje glavom kao da je i ona zbunjena time. “Prava zagonetka. Spojila si toliko parova, a našem kućnom Kupidu ljubav izmiče.” Lice joj se raznježi od sućuti.

“Znaš kako kažu: sreća u kartama, nesreća u ljubavi.” Slegnem ramenima. Je li problem u meni? Sanjarim li previše? Jesam li previše zaokupljena poslom i Pariškim Kupidom? Kada

bi se barem pojavio savršeni muškarac, kao u filmovima, dok hodam s glavom u oblacima i ups, naletimo jedno na drugo, moja torbica odleti u zrak, zagledamo se jedno drugome u oči, a ostatak je povijest. Ili samo zbog previše gledanja romantičnih komedija imam nerealistična očekivanja?

Razmišljam da se povjerim Geneviève u vezi Emmanuela Rouxa, kada Pascale istegne vrat prema meni. Ja glavu spustim na stol i poberem Genevièvino negodovanje. “Zašto se uopće skrivaš od Pascalea?”

Pozornost vratima na Geneviève. “Da izbjegnem razgovor.”

Ona se namršti. “Što? Zašto? Zato što je iznio nekoliko pritužbi?”

“Nekoliko? On je zastrašujuć. Pogledaj samo to mrštenje, vatru u njegovim očima. Ne govorim ja njegovim jezikom. To jest, gundanjem.” Nakon što me Emmanuel Roux tako iskoristio osjećam se borbenijom nego inače pa ako i domaršira ovamo, ovoga puta neću biti pomirljiva. Geneviève počne prigovarati. “Slušaj se samo, Lilou. Upravo si taj izazov postavila pred žene u Pariškom Kupidu, savjetujući im neka pišu i dopru do srži uma i duše osobe, prije no što je počnu osuđivati. A evo tebe, savijene kao perec, kako se skrivaš iza stola.”

“Ja radim, Geneviève, kao što lijepo možeš vidjeti.” Odlučno počnem premetati papire kako bi se vlastitim očima uvjerila u tu istinu.

Ona teatralno uzdahne i otme mi dokumente iz ruku. “Ovo su samo kazališni rekviziti! Zar ćeš ostatak svog života osobe kakva jesi po prirodi provesti skrivajući se od njega? Baš lijepa i zdrava reakcija žene koja savjetuje ostale po tom pitanju.”

Gotovo je mogu *čuti* kako koluta očima.

Merde.

Ali ona je u pravu. Zašto bih se *ja* skrivala? Ja sam prva došla ovamo, prije te *la réorganisation du marché*, koja je u moj radni svijet dovela tog egoističnog megalomanijaka i beskrajno ga pogoršala.

Prije mjesec dana
La réorganisation du marché

Geneviève dođe neuobičajeno rano, prije no što se buvljak otvorio za mušterije, što joj nimalo nije slično. Na sebi ima šuškvu ljetnu haljinu koja je savršena za blago lipanjsko ljetno vrijeme.

“*Bonjour, Lilou*”, kaže ona pa me pozdravlja i poljupcem. “Danas dolaze naši novi susjedi pa sam smatrala da će biti najbolje da dođem i pomognem dočekati ih.” Nadležni su odlučili reorganizirati tržnicu i udružiti prodavače sličnih mušterija. Pozdravili smo se s prethodnim susjedima i počeli iščekivati najezdu novih, nadajući se da će biti dragi kao i prethodni.

“Nisu li pravi srećkovići što će tako rano ujutro uživati u tvojoj pozornosti?”

“Ha!” Ona otvori svoju torbicu, izvadi pudrijeru s ogledalom i provjeri stanje svog ruža na usnama. “U pravu si. Nisam ranoranilac. Je li to zločin? No ako baš želiš znati došla sam rano da ubacim brošure o Pariškom Kupidu u poštanske pretince prodavača kako bih provjerila možemo li u ove prostore unijeti malo ljubavi. Što misliš?” Geneviève uvijek razmišlja o mogućim novim načinima širenja glasa o Pariškom Kupidu i često mi vlastitom voljom pomaže raspačavati oglasne materijale.

“Sjajna ideja.”

Spojila sam oko trideset parova otkako je Pariški Kupid u veljači počeo s radom. Od toga šačica nije bila kompatibilna pa sam njih ponovno krenula spajati. Nekolicina je ljudi odlučila da taj način zbog različitih razloga nije za njih, jedan je muškarac rekao da je postupak prespor, a jedna žena da joj je metoda dosadna. Neće svi ustrajati, niti će svi pronaći pravu ljubav, no voljna sam pomoći onima koji su se u postupak upustili na duge staze.

“Bi li ti ikada pokušala preko Pariškog Kupidu pronaći pravog čovjeka za sebe?” upitam jer iskreno sam znatiželjna.

Nije stvar u tome da ona ima problema s pronalaženjem ljubavnika, već više moja želja da vidim intrigira li je takav način pronalaženja partnera.

“*Non, ma chérie*. Ne bi to bilo za mene. Ja volim da moji muškarci malo reže. Volim te robusne tipove koji znaju preuzeti glavnu riječ i držati me napetom.”

“Iznenadilo me koliko se upisalo muškaraca koji također čeznu za malo romanse. Uopće nije stvar u tome da su manje muževni, samo da im se sviđa ideja polaganog zavođenja. Poprilično je senzualan taj način upoznavanja i međusobnog otvaranja.”

“Hm. Sviđa mi se ideja o polaganom zavođenju. Moram priznati da Francuzi mogu biti predivno romantični i pravi pjesnički tipovi pa ima smisla da će ih to privući. To vrijedi i za muškarce i za žene.”

“O, evo jednog od naših novih susjeda.” Razbarušeni crvenokosi tip u trideset i nekoj penje se stubama s torbama i kutijama u rukama, koje kao da ga ne opterećuju previše. Drsko nam se nasmiješi, odloži svoje stvari i dotrči do nas. “*Bonjour, je suis Felix*.”

“*Bonjour, bonjour*”, odvratim ja. “Ja sam Lilou, a ovo je Geneviève. Što prodaješ?”

Felix kimne i time nas obje pozdravi. “Drago mi je što sam vas upoznao, prelijepe dame. Prodajem stare tiskarske dijelove. I dizajniram plakate, razglednice i ostale tričarije služeći se prijenosnim slovima za ručni slog na papiru. Zaboravljena je to umjetnička forma, korištenje tradicionalnih metoda tiskanja oduzima mnogo vremena, ali vrijedna je truda, ako smijem reći.” On govori brzo i odlučno gestikulira, kao da ima previše energije koju mora negdje potrošiti. Odmah mi se svidio.

Felix plamenokosi tiskar upravo je onakva vrsta osobnosti koju trebamo ovdje, da navede kupce popeti se stubama. Ispri-povijedamo mu što mi prodajemo i koliko mušterija svrati u Marché Dauphine, što je pristojan broj u usporedbi s drugim dijelovima tržnice, ali uvijek može i bolje. On je možda baš

pravi odgovor za to. Riskirat ću pretpostavivši da je vrsta osobe koja se uvijek sprijatelji sa svima.

“*Oduševljen* sam što su mene odabrali za preseljenje ovamo”, kaže on i prolazi rukom kroz kosu koja strši u svim smjerovima. “Bio sam u sjevernom uglu, skriven iza domarova ureda. Mjesto koje su rijetko kada posjećivali i teško pronalazili. Ovo će biti mnogo bolje za posao.”

“Tu smo ako ti treba bilo kakva pomoć oko... bilo čega.” Geneviève mu prenaglašeno namigne. Ne može si pomoći, ako se u njezinoj blizini nađe zgodan muškarac.

Felix odvratu zatreperivši obrvom. Sjajno, sada dakle imamo dvije nepopravljive kokete. Kao i Geneviève, Felix je dašak svježeg zraka koji će, znam, dane na buvljaku činiti malo vedrijima. “*Merci*, Geneviève. Možda bismo mogli nekada popiti piće nakon posla i malo se bolje upoznati?”

Još malo čavrljamo, dok se na stubama ne začuju novi koraci. “*Au revoir*, bit će bolje da se počnem raspakiravati”, kaže Felix napeto promatrajući pridošlicu.

“*Bonjour*, ja sam Benoit”, kaže muškarac kada stupi na vrh stubišta. Stidljivo nam se nasmiješi i nastavi hodati prema svom štandu koji je odmah pored Felixova i preko puta mojeg i Genevièvinog.

Komično širom otvorenih očiju Geneviève glavom mahne prema Benoitu, za slučaj da nisam primijetila kako je poprilično lijep na knjiški, inteligentan način, s tom svojom kosom uredno počešljanom na razdjeljak i naočalama te seksi vibrom povučenog knjiškog crva. Je li svemir čuo moje ljubavne zamolbe? Odjednom se u mojoj blizini nalaze čak dva vrlo pristala muškarca.

Baš kada zaustim reći Geneviève neka malo ohladi, na stubama dođe do pomutnje. Gora od muškarca preskače dvije stube odjednom ljutito razgovarajući preko mobitela i na francuskome izvikuje psovke. Tihu smirenost zamijenio je taj krupni grubijan koji je uspio privući svu našu pozornost, istovremeno sasvim nesvjestan naše prisutnosti.

“Ooh, ta energija alfa muškarca”, kaže Geneviève i rukom maše ispred lica kao da ga pokušava rashladiti.

“Zar ozbiljno? *Non*.” Kako je može privući takav muškarac? Zar je doista toliko obuzet sobom da ne zna kako bi se njegovo vikanje moglo smatrati nepristojnim ponašanjem na radnome mjestu i da ne ostavlja dobar utisak na nas, svoje nove susjede? Potajno pogledam prema Felixu i Benoitu da vidim što oni misle o tome i ustanovim da su razmijenili kratak smiješak, kao da ih taj tip pomalo zabavlja, umjesto da ga proglase neuglađenim.

“Lilou, taj muškarac je veličanstven, zar ti to ne vidiš?”

Ta energija nadurenog alfa muškarca upravo je antiteza onoga zbog čega je osmišljen Pariški Kupid, i to s jako dobrim razlogom. Ti lako zapaljivi tipovi koji rigaju vatru pravi su *cliché*, zar ne?

“Pa?” navaljuje Geneviève. U načelu se ne želim složiti s njom, ali ne mogu poreći da je taj muškarac poprilično... seksi. “Ako te privlače visoki, mišićavi, opaki tipovi onda da, pretpostavljam da jest, ali nikada me ne bi mogao privući muškarac kojem tako očito nedostaje manira. Što misliš, na koga tako urla?” Pitam se bi li bilo pristojno ukazati mu na činjenicu da stvara pomutnju i svima ide na živce, kada on dobaci ljutit pogled u mojem smjeru. Dah mi zastane u grlu kada ga prepoznam, ali ne mogu odrediti odakle. O, ne. To je onaj muškarac s buvljačkog trga, koji je ondje bio na dan *le scandalea*. Onaj koji se tako duboko zagledao u moje oči, da bih se mogla zakleti kako mi je prodro ravno u dušu. Coraline, cvjećarka, bila mi je rekla kako se zove, ali ne mogu se sjetiti. “Pascalé”, šapnem.

“Zašto šapćeš?”

“On je bio ondje onoga dana kada me napala Fredericova supruga.” Kako neugodno. Nadala sam se bila novom početku s novim susjedima, koji nisu čuli tu glasinu o meni. Da sam razaračica kućnog sklada. Uništavateljica obitelji.

Prije no što uspijem odvratiti pogled i okrenuti se od njega, on domaršira do mene, ljutito me promatrajući. “Možete

li utišati tu glazbu? Razgovaram preko mobitela i ništa ne mogu čuti!” On se opet okrene, a onda naglo zastane i ponovno se suoči sa mnom. “Odakle ja Vas poznajem?”

“Ne poznajete me.” Nema šanse da ću ga podsjetiti. On sumnjičavo suzi oči. Sigurno se neće sjetiti kratkog pogleda koji je razmijenio s netom javno poniženom neznankom? Ali ja sam prepoznala *njegovo* lice, zar ne? Možda zato što se svaki detalj toga dana duboko urezao u moje pamćenje.

On mobitel pritisne o ušku i nastavi razgovarati, iako ovoga puta malo smirenije. Zašto još uvijek zuri u mene? Ah, još me uvijek pokušava smjestiti pa se okrenem na peti i sakrijem iza Geneviève, pretvarajući se da slažem neke sitnice na izložbenom stoliću.

“Ooh, taj je baš *borben*”. Geneviève se široko nasmiješi. “Savršeni zločko spreman zapaliti srce, ali čije, ha?” Ubode me prstom u rame. “Tvoje?”

“Sigurno nisi ozbiljna?” Poznaje li mene ta žena imalo? “Naš prvi razgovor sastojao se od njegove naredbe da utišam glazbu, glazbu koja se jedva čuje, mogla bih dodati. Nikakvo *bonjour*, nikakvo *s’il te plait*.”

Geneviève slegne ramenima. “Možda ima osjetljiv sluh, a pravila lijepog ponašanja zaboravio je jer je usred telefonskog razgovora?”

“Ne bih baš rekla da je to razlog.”

Dok se mi prepiremo oko toga kako izgleda pristojno ponašanje, Felix se još nekoliko puta spusti po stubama i donese nove kutije. “Trebaš li pomoć?” upitam.

On odmahne glavom. “*Non, merci*. Teške stvari donijet će nosač. Preostalo je još samo nekoliko kutija, ali bilo bi sjajno ako bi mogla pripaziti na moj štand dok ne odvezem auto sa stražnjeg ulaza za ukrcaj.”

“*Oui*, naravno.” Felix osmijeh već ima na gotovs i zrači beskrajnom energijom. Dok se on vraća u prizemlje, ja bacim pogled prema Benoitu da vidim kako njemu ide. Čini se da nema previše kutija za raspakirati. Možda i on čeka nosača.

Zrači smirenom nezainteresiranošću, kao da je svjestan svog okruženja, ali istovremeno i sasvim odvojen od njega. Možda se izgubio u sanjarenju? Pitam se što prodaje Benoit.

A što se Pascalea tiče, kada potajno pogledam prema njemu, on zuri u mene krajnje prijezirno i pokretom mi pokaže neka utišam glazbu. Padnem u napast da mu prstima i sama pokažem nekoliko stvari, ali ne želim se spustiti na njegovu razinu. Umjesto toga, zakolutam očima i vratim se svome poslu, osjećajući se neobično uznemirenom.